

Tiger king

Únava zo samoty. Z izolácie. Z celej tej nekonečnej covidovej pandémie. Aj v tomto duchu sa nieslo lepkavé leto 2022. Choroba mutovala do čoraz miernejších foriem, rúška a respirátory zostali v zabudnutí – mali sa stať už len hmatateľným svedectvom niekoľko rokov trvajúcej globálnej krízy. Všetci prahli po dovolenkách v zahraničí, no hlavne po osobných stretnutiach. A hoci horúčavy dosahovali rekordné čísla, voľné miesto na terasách podnikov v centre mesta by ste našli len ťažko. Nočný život v Bratislave v tom období pripomínal prímorské letoviská. Tropické teploty, tielka, košele, kraťasy, šľapky a drinky v dobrej spoločnosti. Bolo to však aj leto nových priateľstiev.

Niko Čižmár a Juraj Herák patrili k barmanom Teplárne, nenápadného podniku pre LGBTI+ ľudí, ktorý na úzkej strmej ulici pod hradom nevzbudzoval veľa nežiadanej pozornosti. Maličký a sympatický priestor s priateľskou atmosférou dovtedy nezažil žiadne vážne prejavy násillia. Hoci atmosféra v krajine mala veľmi ďaleko k všeobecnému prijatiu rôznych sexuálnych a rodových identít, postretli ho iba mikroagresie: ktosi odlúpol dúhové nálepky zo vstupných dverí, niekto dačo pokrikoval, prechádzajúc

okolo vchodu. Kto však počas tých horúcich letných dní chcel, mohol tu nájsť nové priateľstvá.

Niko si spomína, že rôzne menšie skupinky, ktoré sem chodili pravidelne, no dovtedy sa medzi sebou veľmi nerozprávali, sa v lete spojili do jednej väčšej.

Bolo bežné, že popoludní dostal správu: *Ideš dnes do Teplárne?* No aj keby ju nedostal, stačilo sa iba prejsť okolo, aby stretol niekoho z mnohých známych alebo štamgastov.

Priestor sa zaplnil rozhovormi, prvú polhodinu sa pila kávačka, potom sa počúvala hudba, niekto sa učil twerkovať, voľakto hral spoločenské hry. Do desiatej sa pomaly všetci pozbierali a kto mal chuť, po niekoľkých drinkoch v Teplárni pokračoval v zábave na neďalekej gej diskotéke Apollon, kde skupina často zostala až do záverečnej.

Vo všedné dni si v Teplárni vždy vystačil jeden čašník alebo čašníčka. V podniku bolo iba pár stolov, práce teda nebolo až tak veľa. Druhý človek pribudol len počas rušných víkendových večerov. Ku koncu leta sa za barom zamestnal aj Matúš Horváth, výrazná postava komunity, ktorá sa tu sformovala počas posledných týždňov. Po ťažkom rozcho-
de v lete sa hľadal a kvitol.

Matúš pochádzal z bratislavskej Vrakune a vtipy sa z neho sypali každých päť minút. O obľúbených témach diskutoval so zápalom, hoci cesta k pointe jeho myšlienok bola často kľukatá. Aj jeho výzor mohol pôsobiť komicky, kamaráti ho prirovnávali k hlavnému hrdinovi populárneho dokumentu Tiger King z produkcie Netflixu. V lete vymenil jednoduchšiu kombináciu džínsov a mikín za excentrickejšie outfity: začal nosiť kožené popruhy, na krku korále, na chrbte mu povievali rozopnuté košele, vpredu vyzývavo odhalená bledá hrud'. Keď kamsi prišiel, bola ho plná miestnosť.

Matúš si vytvoril špeciálny vzťah k maskotke podniku, hlave kaderníckej figuríny, ktorá od návštevníkov a návštevníčok dostala meno Zdena. Zo sekáčov jej Matúš nosil rôzne doplnky, čiapky, okuliare, vďaka čomu bola Zdena zakaždým iná. Prezývku Tiger King získal Matúš aj vďaka brigáde v obchode s rôznymi drobnosťami dánskej značky Flying Tiger. Nebol pozorný len k Zdene, z práce stále nosil kamarátom i kamarátkam darčeky. Raz ho v tomto obchode navštívila aj kamoška Nikola, ktorá hľadala dekorácie na romantický piknik pre svoju partnerku. Matúš jej pripravil perfektné divadielko. Imitujúc dokonalého zamestnanca, plnil jej košík každou zbytočnosťou, aká mu prišla pod ruku. „Pani, ešte toto nezabudnite, vezmite si ešte aj toto!“

V Teplárni za barom ste mohli stretnúť aj Andreja. S Matúšom sa mu robilo veľmi dobre. Vnímal ho ako žoviálneho človeka plného entuziazmu. Možno to bolo tým, že tu robil ešte len krátko. Pôsobil motivovane a chcel urobiť dobrý dojem, no zrejme ho to aj bavilo, pretože poháre po zákazníkoch pozbieral aj mimo zmeny. Andrej s Matúšom boli spolu aj v utorok 11. októbra. V ten deň haproval stroj na ľad a Andrej sa ho pokúšal spojzdať. Keďže v bare mali tvrdú vodu, majiteľ podniku Roman mu poradil, nech do stroja naleje ocot. Andrej si vzal jeho radu k srdcu a vpusťtil dnu celý liter. Keď potom skúšal ocot vypustiť do umývadla, rozlial sa mu po dlážke. Hoci ju niekoľkokrát umyl, ostrý zápach sa v podniku držal ešte zopár hodín. Matúš sa mu snažil pomôcť, drhli zem aj krátko po záverečnej. Na rohu Zámockej sa objali. Andrej nemohol tušiť, že sa vidia naposledy.

Niko Čižmár sa s Matúšom spoznal už dávnejšie. Stretli sa pred vchodom klubu Fuga a Niko nadobudol pocit, že za polhodinu si vypočul väčšinu Matúšovho života. Mlel tak rýchlo, že niektorí mali problém rozumieť, čo hovorí. Pôso-bil naňho ako bezproblémový inteligentný človek, ktorý je vždy plný radosti a ľahkosti. Nikovi sa však zdalo, že za tým všetkým ukrýva veľa bolesti zo zraňujúcich spomienok.

Okrem toho, že sa počas posledného leta trochu uvoľ-nil, začal ho priťahovať aj aktivizmus. Chcel byť konečne viac sám sebou, chcel sa zapojiť. V to leto prvý raz navští-vil bratislavský Pride a hneď sa zapojil aj do príprav, keď organizačnému tímu pomáhal pri prevoze rôznych potrieb na námestie. Skúšal veci, na aké by si predtým netrúfol.

V Teplárni bolo niekedy ťažké osloviť nových ľudí. Mnohí a mnohé sa po skúsenostiach s neprijatím hanbili rozprávať s cudzími a bojovali so strachom, že sa znovu stretnú s neprijatím. Ak Matúš videl niekoho osamelo po-stávať pri lavičke, nemal problém nadviazať kontakt. Keď bol za barom, a stal sa tak zároveň aj kráľom hudobného playlistu, návštevnictvo dráždil zvláštnou elektronickou hudbou, ktorá znela, akoby ju náhodne zložilo nejaké ázij-ské dieťa – dopĺňali ju totiž vokály pripomínajúce sklad-by z anime seriálov. Andrej spomína, že Matúš mal rád aj bizarné počiny českej a slovenskej hudobnej scény. Obaja poznali všetky texty rapovej dvojice Čokovoko. „Mám ráda cigarety, ktorý voní jak podpaží mý tety, mám ráda rap, je pro mě víc než Johnny Depp.“

Jeho spolubývajúci David Vallner ho opisuje ako šaša alebo škriatka, ktorý veľmi rád flirtoval. Spojil ich zmysel pre šia-lený humor. Mali spoločné videohry aj bielidlo; Matúš totiž nosil vlasy žlté i zelené. Rýchlo si ho obľúbili obe Davidove

mačky. Po výplate spolu chodili na oslavné večere do McDonaldu, po večeroch kvasili pred telkou, najmä keď Netflix naraz zverejnil všetky epizódy anime seriálu Neon Genesis Evangelion alebo keď objavili Adventure Time.

David sa zasníva pri spomienke na krátky románik s Tiger Kingom: „Rok predtým, ako sa ku mne nastahoval, sme spolu asi dva týždne chodili, no nedopadlo to dobre, ja som na vzťah s ním nebol pripravený.“ Na jeseň z Davidovho bytu odchádzal kamarát a Matúš si v tom čase hľadal nové ubytovanie. Keďže prežíval len s obmedzeným rozpočtom, David mu znížil nájom. A hoci domáci stále cítil, že Matúša priťahuje, a občas rozmýšľal, že by sa medzi nimi mohlo niečo stať, čakal, kým si uprace hlavu. Bral ho skôr ako mladšieho brata.

V čase sťahovania sa Matúš cítil trochu vyhorený zo školy. Študoval sinológiu a obával sa, či sa dokáže s týmto odborom uplatniť. Na vysokú školu šiel z elektrotechnickej priemyslovky a vybral si filozofickú fakultu, lebo sa chcel venovať niečomu hlbšiemu. Nad knihami však nedokázal obsedieť, štúdium nebolo nič preňho. Jeho plánom bolo dokončiť bakalársky stupeň a potom skúsiť nejaký iný životný smer. Hovorieval, že by možno aspoň na čas zakotvil na príjemnom teplom miestečku v nejakej korporácii. Záverečnú prácu písal aj počas brigád v Teplárni, požiadal si o odklad odovzdania, aby sa nemusel príliš stresovať. Často rozprával o Španielsku, rozmýšľal, že by sa odsťahoval na slnečnú pláž. Možno ho inšpiroval Niko, ktorý v Teplárni nezriedka robil reklamu Barcelone a s Matúšom, kamarátkou Ivou a Jurajom Herákom sa zvykli baviť o tom, že by si tam našli nejaké spoločné bývanie. Skrátka sa hľadal.

S ďalšou kamarátkou Luciou zas snívali o spoločnej ceste do Ázie. Poznali sa zo školy, kde Lucia študovala japončinu. Radi žartovali, že keď sa vyberú do Číny, v ktorej vládnu komunisti, nevelmi priateľskí ku kvír ľuďom, budú predstierať, že sú pár. Spolu rozoberali aj systém znakového písma, ktoré sa medzi oboma jazykmi výrazne líšilo. V japončine cudzincovi stačilo poznať význam pár tisíc znakov, v čínštine to bolo oveľa zložitejšie. Matúš tvrdil, že by Číne prospelo, keby sa rozdelila a jednotlivé regióny by sa viac osamostatnili. Obrovská krajina by fungovala podobne ako Spojené štáty americké.

Daniel Kňazík, ďalší čašník z Teplárne, sa s Matúšom zoznámil pred pár rokmi. Stretli sa najprv na rande, spoznávali sa v uličkách pod bratislavským hradom. Neskôr sa skamarátili a začali spolu drviť bojovú videohru League of Legends. Boli to alko aj nealko kamaráti, čo znamená, že sa dokázali skvele zabaviť na ilegálnej technopárty v opustenej škole v Budapešti, ale vedeli preberať aj seriózne spoločenské témy. S Matúšom sa dalo dobre rozprávať o mužoch, o obliekaní aj o mačkách. Hoci na parkete občas pôsobil komicky, v klube sa vždy dokázal uvoľniť. Danielovi v práci pripadal trochu nemotorný, tu niečo vylial, tam sa zakecal, zabudol sa a polhodinu niekoho neobslúžil. Z každej šlamastiky však dokázal vyklučkovať vďaka svojmu priateľskému a trochu teatrálnemu vystupovaniu.

Matúš sa identifikoval ako bisexuál, no v posledných mesiacoch sa objavoval skôr ako gej. V lete 2022 stretol počas jedného večera v Teplárni Martina Klimenta, ktorý pracoval pre bratislavský Pride. „Poznám ťa,“ oslovil staršieho muža, ktorý mu odpovedal so šibalským úsmevom: „Aj ja